

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 22/06
23.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Републике Србије – Министарства унутрашњих послова, коју заступа Републички јавни правобранилац, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж1. бр. 1437/05 од 01.06.2005. године, у седници одржаној 23.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж1. бр. 1437/05 од 01.06.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду Гж1. бр. 1437/05 од 01.06.2005. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду П1. бр. 802/04 од 10.03.2005. године којом је у ставу 1. изреке одбијен тужбени захтев за поништај решења тужене 04 бр. 118-328/2003 од 22.10.2003. године којим је тужиоцу престао радни однос са 27.10.2003. године, на основу чл. 45. у вези са чл. 34. ст. 1. тачка 2. Закона о унутрашњим пословима и решење тужене 01/1 бр. 9014/2003 од 25.12.2003. године којим је одбијен као неоснован тужиочев приговор, а првостепено решење потврђено и захтев да суд обавезе тужену да тужиоца врати на рад, на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способости, као неоснован, а у ставу 2. изреке одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе чл. 386. ЗПП-а („Сл. лист СФРЈ“, бр. 4/77 ... „Сл. лист СРЈ“, бр. 3/02), који се примењује на основу одредбе чл. 491. ст. 4. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 125/04), Врховни суд Србије је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тачка 11. ЗПП-а, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија у смислу одредбе чл. 385. ст. 1. тачке 1. и 2. ЗПП-а, може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, против тужиоца запосленог код тужене на радном месту полицајца, покренут је кривични поступак решењем о спровођењу истраге Окружног суда у Врању Ки. бр. 79/03 од 03.07.2003. године, због основане сумње да је извршио кривично дело примања мита из чл. 254. ст. 1. Кривичног закона Републике Србије. Решењем помоћника начелника Управе за заједничке послове МУП-а РС 04 бр. 118-328/2003 од 22.10.2003. године тужиоцу је престао радни однос на основу чл. 45 а у вези чл. 34. ст. 1. тачка 2. Закона о унутрашњим пословима. Тужилац је изјавио приговор који је решењем тужене 01/1 бр. 9014/2003 од 25.12.2003. године одбијен.

Код тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев за поништај одлука о престанку радног односа.

Према одредби чл. 45. Закона о унутрашњим пословима („Сл. гласник РС“, бр. 44/91 ... 106/03), раднику у Министарству унутрашњих послова престаје радни однос ако је правноснажном пресудом осуђен за кривично дело из чл. 34. ст. 1. тачка 1. овог Закона, а може му престати радни однос и ако престане да испуњава, односно ако се накнадно утврди да није испуњавао неки од услова за пријем на рад у државне органе и услове из чл. 34. ст. 1. тачка 2. овог Закона. Одредбом чл. 34. ст. 1. тачка 2. овог Закона, прописано је да се не може примити на рад лице против кога се води кривични поступак за кривично дело које се гони по службеној дужности.

Полазећи од чињенице да је против тужиоца покренут кривични поступак због основане сумње да је извршио кривично дело из чл. 254. ст. 1. КЗ РС, које се гони по службеној дужности, а имајући у виду наведене законске одредбе, правилно су нижестепени судови и по схватању Врховног суда закључили да су наступили законски услови за доношење решења о престанку радног односа тужиоцу као раднику МУП-а, јер према одредби чл. 45. Закона о унутрашњим пословима раднику тог органа може престати

радни однос и ако престане да испуњава услове за заснивање радног односа из одредбе чл. 34. ст. 1. тачка 2. истог Закона.

Неосновани су наводи ревизије да би тужиоцу радни однос могао престати тек уколико би се у кривичном поступку доказала његова кривица и уколико буде осуђен на казну затвора правноснажном пресудом, с обзиром да сама чињеница покретања кривичног поступка за дело које гони по службеној дужности представља наведени основ за престанак радног односа.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи се у сумњу законитост побијане одлуке, Врховни суд је на основу члана 393. ЗПП-а, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице,

Мирјана Војводић

ст